

הכרה באהבת ה' אותנו מביאה לאהבתו

אהבה התלויה בדבר היא אהבה לשני צדדים: אהבה שהבורא אוהב את האדם, ואהבה שהנברא אוהב את בוראו, וכשבא האדם לעבוד לעורר את אהבת ה' הטמונה בו, הוא לא עובד להדיא על חלק זה, אלא עובד לגלות את האהבה שהקב"ה מצידו אוהב אותו, ואחר שירגיש בבירור שהקב"ה אוהב אותו, ממילא תתעורר גם אצלו האהבה כלפי בוראו, באופן של "כמים הפנים לפנים".

מפרק זה מודגשים שבעה מקורות מגוף הפרק עם התמצית שלהם.
בחר לך את החיזוק היומי וההתחדשות היומית, מתוך מבחר עצות אלו:

1 ככל שאדם מרגיש שהקב"ה ... נותן לו את הכל!! ... ירגיש שהקב"ה אוהב אותו

מקור "רבנו של עולם, אני יודע שאתה אוהב אותי. איך אני יודע? אני רואה זאת בכל רגע ורגע". כלומר, אדם צריך להרגיש שהקב"ה נותן לו כל הזמן. ככל שירגיש פחות שהוא מקבל מהבורא, כך תפחת אצלו הרגשת אהבת הבורא. **ככל שאדם מרגיש שהקב"ה ... נותן לו את הכל!! - ירגיש יותר את אהבת הבורא, ירגיש שהקב"ה אוהב אותו.**

2 האהבה של השי"ת אליו מקיפה את כל לבנו ממש

מקור פונה, האדם לבורא עולם ואומר לו: "רבש"ע, למה יצרת אותי בכלל? - משום שאתה אוהב אותי ונותן לי לא רק את הפרטים של חיי היום יום, אלא עצם היצירה ופרטיה, הם ביטוי של אהבתך כלפי!". כשאדם חי בצורה כזו, נקודת האהבה של השי"ת אליו מקיפה את כל לבנו ממש.

3 "אני מרגיש שאני אוהב אותך, אבל בלי שום יחס לרמה שאתה אוהב אותי."

מקור ככל שירגיש אדם יותר בלבבו [לא רק בשכלו] שהקב"ה אוהב אותו, בהכרח שגם אהבתו כלפי בוראו תתגלה יותר. ודאי שגם על כך אדם צריך לעבוד, אבל ביחס לנקודה הראשונה, זוהי עבודה הרבה יותר קלה. ... אמנם, בד"כ אין אדם שלא מרגיש את אהבת ה'. לכן, הצורה היותר מצויה היא שאדם יתפלל לקב"ה: "אני מרגיש שאני אוהב אותך, אבל בלי שום יחס לרמה שאתה אוהב אותי. אהבתך אלי זו אהבה אינסופית, ומבקש אני שגם אהבתי תלך ותגדל, עוד ועוד".

4 כל זמן ששייכת מציאות אצל אדם, שע"י טרדה האהבה נשכחת ממנו - בהכרח שהאהבה אינה קבועה בלבנו באמת בשלמות!

מקור כשמדברים על אהבת ה' ש"רשפיה רשפי אש שלהבת י-ה", ו"מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה" (שה"ש ח, ו-ז), פירוש הדבר כך: גם אם במחשבתו שקוע אדם במשהו אחר, האהבה הפנימית שנמצאת בלבו בוקעת ופורצת, "רשפיה רשפי אש"! כל זמן ששייכת מציאות אצל אדם, שע"י טרדה האהבה נשכחת ממנו - בהכרח שהאהבה אינה קבועה בלבנו באמת בשלמות!

5 עצם הגעגועים מורים על כך שנקודת הנפש מחוברת לאהבה

מקור ודאי שכמו בכל דבר, גם במידת האהבה שבלב האדם ישנן עליות וירידות. בשעת ה'עליה' אדם מרגיש את האהבה יותר בתוקף, ובזמן ה'ירידה' האהבה נחלשת. אם בשעת הירידה, אחת לחצי שעה, או אחת לשעה, שעתיים, אדם מתגעגע בנפשו להרגשים של אהבת ה' שהיו לו, אם כן הוא קשור לאהבה הזאת. זוהי נקודה שבנפש שתובעת את מילוי החסרון. אין זה אומר שאכן בזמן נפילה ביכולתו למלאות חסרון זה, אבל **עצם הגעגועים מורים על כך שנקודת הנפש מחוברת לאהבה.**

6 הגעגועים של זמן הקטנות לזמן הגדלות צריכים להיות בגלוי!

מקור ודאי שישנה גדלות וישנה קטנות, ובזמן הגדלות האהבה יותר בתוקף בלבו ובזמן הקטנות היא יותר בשכלו, אבל **הגעגועים של זמן הקטנות לזמן הגדלות צריכים להיות בגלוי!** אם בזמן הקטנות אין לחלק זה גלוי - בהכרח שגם בזמן הגדלות אלו דברים שלא הופנמו עדיין בנקודת הלב.

7 הנקודה של אהבת ה' צריכה להיות עצם מציאותו של האדם

מקור הדבר עשוי לקחת חודשיים, ואף יותר - כל אחד לפי נפשו ולפי מדרגתו, אבל **הנקודה של אהבת ה' צריכה להיות עצם מציאותו של האדם**, עצם הווייתו, לא נקודה חיצונית ממנו. כתוב בספרים, שכל החיות של האדם נקבעת עפ"י כח האהבה שבו: אם האהבה שלו לדברים זרים, החיות שלו מאהבה זרה, ואם האהבה שלו להשי"ת, חיותו היא מהקב"ה בכבודו ובעצמו.

חלק ב' פרק כא'

- ♦ הכרה באהבת ה' אותנו מביאה לאהבתו
- ♦ הפנמת ההכרה בנתינותו של הבורא
- ♦ חלקו של האדם: תפילה
- ♦ אהבת ה' - בלב ולא בשכל!